

20ste JAARGANG, NR. 374
28 MAART 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Espen Berg, Lucas Santana, Ojkos,
Alvin Queen, Fergus McCreddie,
Ikaris, Michael Varekamp e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

12 Julian Dash/Erskine Hawkins
(Erik Marcel Frans)

16 Overzicht festivals april

18,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2022

NR. 375 KOMT 18 APRIL UIT

BERICHTEN

Joey Alexander. (Persfoto)

Joey Alexander tekent bij platenlabel Mack Avenue

Pianist Joey Alexander gaat platen maken voor Mack Avenue. Zijn eerste album bij dat label verschijnt dit voorjaar. De plaat gaat 'Origin' heten en bevat eigen composities. Alexander is achttien jaar, maar maakte al op jonge leeftijd furore. Zo speelde hij op zijn tiende al met het Jazz at Lincoln Center onder leiding van Wynton Marsalis. Zijn eerste plaat, 'My Favorite Things', verscheen in 2015 bij Mótéma. Op zijn komende album wordt Alexander begeleid door bassist Larry Grenadier en drummer Kendrick Scott. Ook saxofonist Chris Potter en gitarist Gilad Hekselman zijn op de plaat te horen.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

NIEUW FONDS TER ONDERSTEUNING VAN NEDERLANDSE ARTIESTEN BIJ ALBUMPROMOTIE

In Nederland gevestigde artiesten kunnen tot en met 1 april bij een nieuw fonds aankloppen voor hulp bij de promotie van hun nieuwe album of opname. Ze kunnen dan bijvoorbeeld ondersteuning krijgen bij het maken van een elektronische persmap (EPK). Het NAJ Promo Fund is een initiatief van de Stichting New Amsterdam Jazz (NAJ) in samenwerking met onder meer de platenlabels Dox Records en ZenneZ Records.

Het promotiepakket dat uit het fonds wordt betaald vertegenwoordigt een waarde van 1.750 euro en kan verder bestaan uit begeleiding bij het schrijven van een biografie en hulp van een pr-deskundige bij de promotie van een nieuw album. In Nederland gevestigde bands met een aankomende release (na augustus 2022) komen in aanmerking voor een bijdrage. Het maakt niet uit of het een debuutalbum betreft of een volgende plaat. Ook hoeft het album niet per se bij een platenlabel uit te komen, het mag ook in eigen beheer verschijnen. De aanmelding bij het fonds loopt tot en met 1 april 2022. Jaarlijks worden maximaal tien pakketten verstrekt. De Stichting New Amsterdam Jazz is in 2020 opgericht met als doel 'het geluid van de in Nederland gevestigde jazzscene te versterken en te verbinden met de rest van de wereld'. De NAJ ondersteunt, ontwikkelt en adviseert.

Info: <https://www.newamsterdamjazz.com/naj-promo-fund>

Ibrahim Maalouf opent Gent Jazz 2022

Trompettist Ibrahim Maalouf opent op 7 juli aanstaande het festival Gent Jazz 2022. Op dezelfde avond treedt ook het Britse jazzcollectief Maisha met saxofonist Gary Bartz op. Meer jazz is er op 9 juli met Archie Shepp & Jason Moran feat. Marion Rampal, SoundPrints: Dave Douglas & Joe Lovano Quintet en saxofonist Charles Lloyd met gitarist Bill Frisell. Een week later op 16 juli staan het trio van bassist Avishai Cohen, Christian McBride Inside Straight en zangeres Youn Sun Nah op het programma. Andere onderdelen van het festival zijn het concours Jong Jazztalent Gent en de finale van de B-Jazz International Contest. Gent Jazz is in De Bijloke in Gent. (www.gentjazz.com)

Catalogus Arkadia Records op streamingdiensten geplaatst

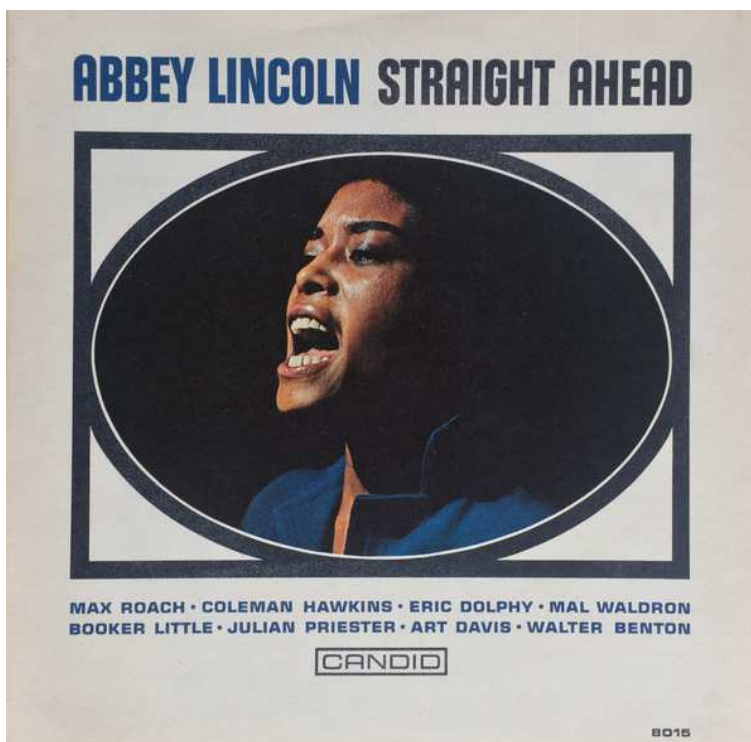
De catalogus van Arkadia Records, meer dan honderd albums, is op een aantal streamingdiensten gezet. Het betreft onder meer platen van pianist Billy Taylor (zijn trioplaat 'The Music Keeps Us Young' was in 1997 de eerste van het label), de saxofonisten Benny Golson en Dave Liebman, pianiste Joanne Brackeen en de Arkadia Jazz All-Stars (onder wie saxofonist T.K. Blue, pianist Eric Reed en trompettist Randy Brecker). Als kers op de taart verschijnen bij Arkadia dit jaar ook een aantal niet eerder uitgebrachte opnames van Brackeen, Blue en de Jazz All-Stars ('Thank You, Gerry! (Our Tribute to Gerry Mulligan)' met saxofonist Lee Konitz, trombonist Bob Brookmeyer, Randy Brecker en pianist Ted Rosenthal). Arkadia Records werd in 1996 opgericht door Bob Karcy. Het label nam in 1999 de catalogus van Postcards Records over. Ook werk van dit label, bijvoorbeeld van pianist Steve Kuhn, staat nu online. Al een aantal jaren brengt Arkadia geen nieuw werk meer uit. Dat wil men nu wel weer gaan doen.

Meer info: <https://arkadiarecords.com/>

Miguel Zenón 'artist in residence' bij festival Jazz te Gast (Zuidhorn)

Altsaxofonist Miguel Zenón is de 'huisartiest' van het komende festival Jazz te Gast. Het tweejaarlijkse festival in de tuinen van De Gast te Zuidhorn (Groningen) vindt dit jaar plaats op zaterdag 11 juni. Zenón treedt in de voetsporen van onder anderen pianist Ethan Iverson en trompettist Dave Douglas, die eerder als 'artist in residence' aanwezig waren. Ook pianist Xavi Torres zal tijdens het festival spelen. Het slotconcert wordt verzorgd door het Noordpool Orkest met gasten. Op zondag 12 juni strijkt het festival neer in Splendor, Amsterdam. Het complete programma van Jazz te Gast 2022 wordt in de loop van het voorjaar bekendgemaakt. Het dagprogramma (vanaf 13.30 uur) van 11 juni is gratis toegankelijk. Voor het slotconcert moeten kaarten worden gekocht.

De originele Candid-hoes van Abbey Lincolns 'Straight Ahead'.

CANDID RECORDS TIMMERT WEER AAN DE WEG

Het label Candid Records is terug van weggeweest. Om dat te benadrukken worden vijf spraakmakende albums van het label opnieuw uitgebracht. Ze zullen verkrijgbaar zijn via streaming en op vinyl. Onder meer Charles Mingus' 'Charles Mingus Presents Charles Mingus' (1960), Max Roach' 'We Insist!' (1960) en Abbey Lincolns 'Straight Ahead' (1961) komen met een beter geluid opnieuw uit.

Het Candid label werd in 1960 opgericht in New York City. Nat Hentoff was verantwoordelijk voor de artiesten en het repertoire. Het label was actief tot 1961. In 1988 werd het nieuw leven ingeblazen door Alan Bates, de oprichter van Black Lion Records. Bates bracht alle eerder verschenen albums opnieuw uit. Ook verscheen er nieuw werk van onder anderen saxofonist David Liebman en Toots Thielemans.

De huidige eigenaar van de Candid-catalogus is het bedrijf Excelleration, dat het label in 2019 van Bates kocht. Vorig jaar verschenen onder de nieuwe eigenaren al nieuwe platen van zangeres Stacey Kent ('Songs From Other Places'), The Count Basie Orchestra ('Live At Birdland') en pianiste Eliane Elias ('Mirror Mirror' met pianist Chick Corea). Er zullen meer heruitgaven volgen, zo wordt gemeld, maar het is ook de bedoeling om meer nieuw werk te gaan opnemen. Drumster Terri Lyne Carrington zal gaan adviseren over repertoire en artiesten: "I am very excited about the relaunch of Candid Records and the reissue of these particular recordings by these iconic artists", zegt ze. "Their political message reflects many sentiments of today's social climate, which strongly connects the legacy of the label's catalogue with the current artists we are working with and signing. Abbey Lincoln's 'Straight Ahead' is one of my favourite records and I can't wait to hear it presented with a new level of audio quality."

Meer info: <https://candidrecords.com/pages/catalog>

Eerselse bigband

Nightcats viert tienjarig bestaan

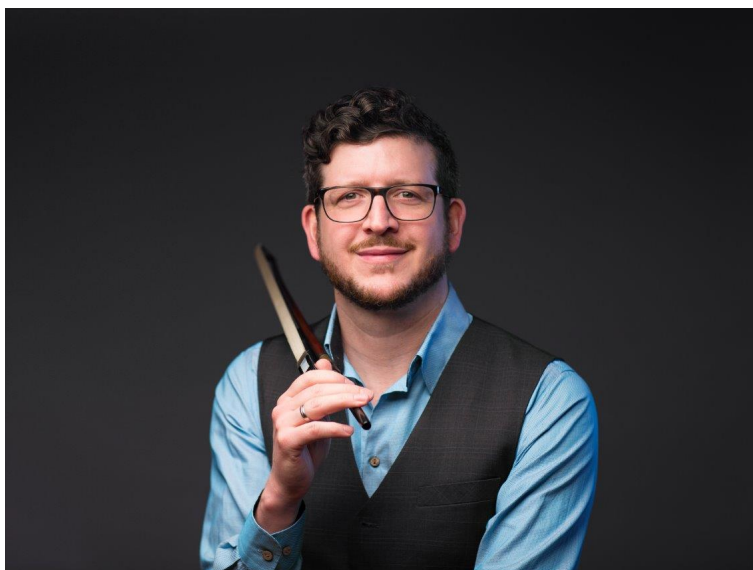
Bigband Nightcats uit Eersel viert op 23 april het tienjarig bestaan met een jubileumconcert in de Muzeval in Eersel. Speciale gast die avond is Laura Figy. Het is een door corona uitgestelde viering, want de band werd opgericht in 2010. De basis werd gelegd tijdens het evenement Jazz'n Eersel toen enkele daar aanwezige muzikanten besloten om een workshop bigband te organiseren. Die was zo'n succes dat besloten werd het geheel een vaste vorm te geven. Sindsdien, met nu nog zes muzikanten van het eerste uur in de gelederen, repeteren de Nightcats eenmaal per week. Voor de vier secties - trompet, trombone, sax en ritme - staat een zangeres. De band speelt onder leiding van saxofonist Patrick Schmidt swing, latin, ballads, jazz, rock en funk. Schmidt arrangeert ook. "Na tien jaar kan hij nog steeds dat enthousiasme overbrengen. Hij voelt het als zijn band, hij komt niet even zijn ding doen", zegt bestuurslid en saxofonist Ton Vissers op 19 maart in het Eindhovens Dagblad (ED). Veel orkestleden hebben een harmonie of fanfare-achtergrond. "Die wereld is anders dan de jazz of swing. De vibe van jazz en swing in je systeem krijgen is soms lastig", aldus mede-oprichter en percussionist Mario van Leeuwen in het ED.

Behalve het jaarlijks theaterconcert, geven de Nightcats workshops BigBand-Basics en verzorgen zij een Play & Sing Along with the NightCats BigBand. Dit jaar hebben zij op 5 juni aanstaande in de Muzeval tevens een BigBandRumble georganiseerd, waarin bigbands aantreden voor een programma met hot jazz, swing en dansmuziek uit de jaren twintig tot vijftig. De toegang is gratis.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Bassist Urs Johnen van de Deutschen Jazzunion. (Persfoto)

DUITSE JAZZUNION DOET OPNIEUW ONDERZOEK NAAR WELBEVINDEN JAZZMUSICI

De Deutsche Jazzunion gaat onderzoek doen naar de levens- en arbeidsomstandigheden van Duitse jazzmusici. De belangenvereniging hoopt meer te weten te komen over hun economische, artistieke en sociale situatie. In de herfst verwacht men met de onderzoeksresultaten te komen. Een eerder gelijksoortig onderzoek werd in 2016 gepresenteerd.

Het onderzoek bestaat onder meer uit een online-vragenlijst. Die kunnen in Duitsland werkzame professionele jazzmusici en -pedagogen sinds 10 maart jl. invullen. Verder zal er gebruik worden gemaakt van interviews met experts en zogenoemde focusgroepen. Urs Johnen van de Deutschen Jazzunion: "Professionele Jazzmusiker*innen sind nicht erst in der Coronakrise extremen Belastungen ausgesetzt. Neben einem tieferen Verständnis der wirtschaftlichen, künstlerischen und sozialen Situation erhoffen wir uns von der Jazzstudie 2022 eine solide Datenbasis für unsere Maßnahmen für mehr Vielfalt in der Jazzszene. Deshalb nehmen wir auch mögliche Benachteiligungen und Privilegien ins Visier."

Meer info: www.jazzstudie.de

OVERLEDEN

Ron Miles, 8 maart 2022 (58)

Trompettist. Trad op in een beperkte kring van musici in Denver, Colorado - drummer Bruno Carr, gitarist Bill Frisell. Belangrijk wapenfeit was in 1992 zijn deelname aan het orkest van Mercer Ellington, met tournees door Italië en Japan.

Conrad Janis, 1 maart 2022 (94)

Trombonist. Zijn Tailgate Jazz Band was in 1950 een van de eerste bands in het traditionele genre met een elpee (op Circle, label van zijn moeder Harriet Janis en researcher Rudi Blesh). Veel optredens voor film en televisie en in jamsessies.

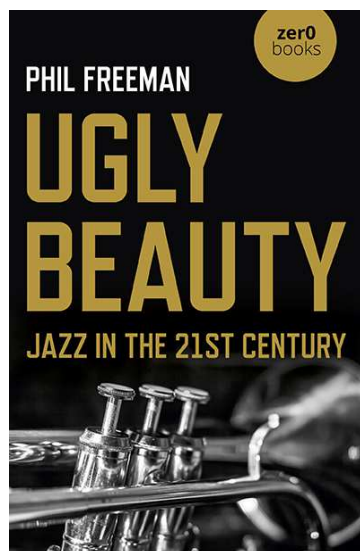
Nils Lindberg, 20 februari 2022 (88)

Zweedse pianist. Ontwikkelde zich meer en meer als componist-arrangeur van werken voor diverse combinaties, gebaseerd op Zweedse volksmuziek. (jjm)

JAZZ OP PAPIER

HELDERE ANALYSE VAN EIGENTIJDSE JAZZ

Phil Freeman
Ugly Beauty: Jazz in the 21st Century
 Washington US/Winchester UK:
 zer0 books, 2021.
 250 pag.
 ISBN 978-1-78904-632-8, paperback.
 Prijs \$ 25,95/£ 16,99.

Een jaar voor de millenniumwende publiceerde J. Bernlef al eens een bundel jazzessays onder de titel 'Haalt de jazz de eenentwintigste eeuw?'. Met de ondertitel van dit boekje bespiegelingen van de Amerikaan Phil Freeman, 'Ugly Beauty: Jazz in the 21st Century' lijkt die vraag met een volmondig 'ja' beantwoord te worden. Uit zijn werkzaamheden betoont de auteur zich bepaald niet eenkennig, want hij publiceert niet alleen over jazz, maar ook over wereldmuziek en 'metal'. Die open geest maakt hem zeer geschikt voor het beschouwen van de stand van zaken in de jazz anno 2021. Want die is zo mogelijk diffuser dan ooit.

Freeman heeft ervoor gekozen om het boek in vijf secties in te delen. Daarbinnen belicht hij in korte hoofdstukjes (tussen de vijf en tien pagina's) telkens een aantal individuele (of soms groepjes) muzikanten. Door die indeling en zijn observaties over zowel live-optredens als plaatopnamen en fragmenten van gesprekken met de musici, ontstaat een beeld van de eigentijdse jazzscene dat helder is en de vraag wat nu wel en geen jazz is, impliciet open laat.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

In de **eerste sectie** schetst hij portretten van muzikanten die ook niet-kenners onmiddellijk als 'jazzmuzikanten' zouden aanmerken. 'Echte jazz,' zoals een Nederlandse criticus dat dan pleegt te noemen. Hij kiest overigens voor wat minder voor de hand liggende figuren, en dat maakt nieuwsgierig naar hun werk. Hij bespreekt relatief traditionele muzikanten als de saxofonisten JD Allen en Wayne Escoffery en trompettist Jeremy Pelt, maar ook breder georiënteerde pianisten als Ethan Iverson (The Bad Plus) en Jason Moran.

Het **tweede deel** behandelt musici die zich zowel in de jazz en geïmproviseerde muziek als in de wereld van de compositie bewegen, zoals gitariste Mary Halvorson, pianist Vijay Iyer en drummer Tyshawn Sorey. Stuk voor stuk zijn het sterke individuen die je ook kunt groeperen onder de vlag 'avant-garde'. Ze hebben raakvlakken met grootheden die in de jaren zeventig naam begonnen te maken, zoals de saxofonisten Anthony Braxton en Roscoe Mitchell en trompettist Wadada Leo Smith, met wie een aantal van hen ook werkten. De vraag of de in deze sectie besproken muziek nu ook 'jazz' is, beantwoordt Freeman in de afzonderlijke artikelen toch zonder voorbehoud bevestigend.

De spirituele jazz, met voorvaders als saxofonist Pharoah Sanders en pianiste/harpiste Alice Coltrane is de verbindende factor tussen vertegenwoordigers van de Londense jazzscene als de saxofonisten Shabaka Hutchings en Nubya Garcia, Zuid-Afrikanen als pianist Nduduzo Makhathini en trombonist Siya Makuze en de muzikanten uit de scene rond de Amerikaanse saxofonist Kamasi Washington. Freeman verbaast zich erover hoe populair de muziek van deze muzikanten is, met name onder jonge mensen. Hij probeert dit te duiden door de spiritualiteit die uit de muziek spreekt, maar ook door de nadrukkelijke invloed van hiphop in de muzikale mix. Hij stelt vast dat voor een groot deel van de musici die hij bespreekt in 'Ugly Beauty' hiphop een altijd aanwezige muzikale factor is geweest. Het is daarom een volkomen natuurlijke bron van inspiratie en nooit een gimmick of goedkope truc. En waarom zou de jazz, die altijd al een mengvorm is geweest, ook niet de uiterst bruikbare elementen van de hiphop in zich opnemen?

In **deel vier** belicht Freeman geen stroming, maar een instrument: de trompet. Hij brengt een aantal belangrijke instrumentalistenvormen voor het voetlicht, die ook belangrijke muzikale vormgevers zijn. Van de tamelijk populair opererende Keyon Harrold tot de politiek en maatschappelijk bewuste Christian Scott aTunde Adjuah. Ook het **laatste deel** van het boek legt het accent bij die geëngageerdheid, met artikelen over onder meer saxofonist James Brandon Lewis, trompettiste Jamie Branch en saxofoniste/zangeres Matana Roberts. Hij legt hier ook de nodige verbanden met politiek bewuste muzikanten uit vorige generaties, zoals bassist Charles Mingus en saxofonist Archie Shepp. Met zijn aanpak heeft Freeman een helder en toegankelijk boek geschreven, dat uitnodigt tot het luisteren naar muzikanten die je nog niet kende, en de discografie aan het eind van ieder essay helpt daar zeker bij. Toch zou je willen dat hij wat meer de diepte in was gegaan en de verbanden tussen musici en stromingen nog wat meer had gelegd. Verder is hij wel duidelijk Amerika-gericht (al breekt hij een lans voor musici uit Londen en Zuid-Afrika), terwijl er in de rest van Europa ook veel gebeurt dat zijn aandacht zou verdienen.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLAAT

ESPEN BERG TRIO

Fjære

Odin Records

Bij jazz uit Noorwegen komt al snel de gedachte op aan het jazzlabel ECM. Onderkoelde muziek, intellectueel en bedachtzaam. De 39-jarige Noorse pianist Espen Berg heeft dat ook wel een beetje, maar staat veel dichterbij de expressionistische Amerikaanse jazztraditie. 'Fjære' (getij) is zijn vierde album voor Odin Records en bevat zeven nieuwe composities van hemzelf. Berg wordt met een reeks pianisten van Keith Jarrett, Brad Mehldau tot Tigran Hamasyan vergeleken en zelfs als opvolger van E.S.T. genoemd. Dat alles lijkt me sterk overdreven, maar dat hij de contemporaine jazzpianotraditie in zich heeft opgezogen moge duidelijk zijn. Echt vrolijk zijn zijn composities inderdaad niet. De Noorse depressie hangt in de lucht. Koude en duisternis zijn voelbaar, maar Berg slaat zich er met optimisme doorheen. Hij stookt een lekker vuurtje voor zijn blokhut en weet het gezellig te houden. Het helpt ook dat hij wat vrienden heeft uitgenodigd. Trompettist Mathias Eick speelt in twee nummers een mooie partij, soms met een knipoog naar het Midden-Oosten, zodat hij zowaar een beetje op Ibrahim Maalouf lijkt. Saxofoniste Hanna Paulsberg en zangeres Silje Nergaard doen ook op een nummer mee, waarbij Nergaard tamelijk indrukwekkend het Paul Simon nummer 'I'd do it for your love' zingt, met de tekst van Simon die ook al zo goed bij het regenachtige Noorse winterweer past. Mocht er bij Berg sprake zijn van enige somberheid, dan weet hij dat snel weg te spelen met klaterende pianoloopjes, de bezonkenheid wordt vervangen door heldere lijnen en hij heeft altijd een mooi verhaal paraat. Alles bij elkaar een fraaie cd om ook van te genieten bij het naar buiten staren tijdens een Nederlandse regendag en daarmee die dag wat beter te maken.

Tom Beetz

Bezetting:

Espen Berg (piano), Bárður Reinert Poulsen (contrabas), Simon Olderskog Albertsen (drums), + Silje Nergaard (zang), Hanna Paulsberg (tenorsax), Mathias Eick (trompet).

Maak hier kennis met het Espen Berg Trio:

<https://www.youtube.com/watch?v=NIRs6Hla5M8>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

SIMONE GUBBIOTTI

#Underdogs

Double Dimension Records

De naam Simone Gubbiotti doet misschien niet direct allerlei bellen rinkelen. Toch heeft deze Italiaanse gitarist een redelijke staat van dienst. Eerder bracht Gubbiotti prima albums uit zoals 'Resilience' en 'Promise To A Friend'. Hij werkte samen met niet geringe namen als de drummers Peter Erskine, Ari Hoenig en Adam Nussbaum, en bassist Jay Anderson. En naast zijn thuisland trad hij op in onder meer de Verenigde Staten, Mexico, Engeland en Nederland. Gubbiotti was in het verleden een professioneel voetballer die onder meer speelde bij AC Milan. Door een ernstige knieblessure moest hij volledig stoppen. Na een lange depressie en heroriëntatie besloot hij zich toe te leggen op zijn andere passie: muziek. Zijn autobiografie verscheen in Italië in 2017 onder de titel 'Underdogs'. Op zijn nieuwe album, dat dezelfde naam draagt als het boek, verwijst hij in de titels van de nummers naar zijn liefde en ervaring met voetbal. '#Underdogs' bevat tien fraaie composities die Gubbiotti schreef en arrangeerde. De gitarist heeft een mooi en warm geluid. Soms klinkt zijn spel beheerst, op andere momenten speelt hij weergaloos virtuoos. Die afwisseling vormt sowieso de rode draad op '#Underdogs'. Traditie en melodie zijn alom aanwezig op dit album, maar Gubbiotti en zijn groep verrassen ook met ongebruikelijke maatsoorten. 'Questione Di Tempo' vormt daarin een van de huzarenstukjes op het album met fenomenaal spel van Gubbiotti's bassist Davide Liberti en drummer Paolo Franciscone. Door Gubbiotti's choruseffect krijgen het gedreven 'Overtime' en het vertederende 'Rumors' een fusionkarakter zonder dat het glad wordt. 'The day before - back in training' wordt opgesierd met fraaie scatvocalen van de zangeres Cantora. '#Underdogs' klinkt veelzijdig, elegant en verfrijnd. De polyritmiek en onverwachte wendingen zijn om van te smullen. Eigenlijk had dit album 'Winners' moeten heten. Want Gubbiotti en zijn begeleiders zetten hier een fantastische prestatie neer waarmee ze zichzelf met gemak in het topklassement kunnen plaatsen. Een ijzersterke plaat.

Serge Julien

Bezetting: Simone Gubbiotti (gitaar), Davide Liberti (contrabas), Paolo Franciscone (drums), Cantora (zang op track 4).

IKARUS
Plasma
Ronin Rhythm Records

'Plasma' is het derde album van het Zwitserse Ikarus, een groovy jazzkwintet dat gespecialiseerd is in lang uitgesponnen, langs polyritmische structuren bewegende, bedwelvende muziekstukken. De piano van Lucca Fries staat centraal en de muziek doet mede daardoor onmiskenbaar denken aan de zen-funk van pianist Nik Bärtsch en Ronin. Het verbaast dan ook niet dat het album wordt uitgegeven door het label Ronin Rhythm Records van Bärtsch. Net als bij Ronin wordt er soms ook gebruikgemaakt van een 'prepared piano' als een slagwerkinstrument, maar anders dan bij Ronin spelen hier twee vocalen een belangrijke rol in elk stuk. Zij voegen een heel eigen klankkleur toe aan het kwintet. Anna Hirsch en Andreas Lareida staan met hun woordeloze klankbouwsels centraal in de muziek en nemen de luisteraar, bijvoorbeeld in het bijna tien minuten durende nummer 'Sessapinae', op meditatief sleeptouw. Soms doet hun samenzang sterk denken aan de minimal opera 'Einstein on the beach' van Philip Glass. Drummer Ramón Oliveras, de artistiek leider van het kwintet, is de drijvende kracht achter de complexe ritmische structuren. De band zelf zegt dat zij met hun ritmisch gedreven muziek een kinetisch effect op het lichaam van de luisteraar willen bereiken. Ik zeg: heerlijke minimal-zen-funk om met de ogen dicht te ondergaan in een luie stoel.

Jaap Lampe

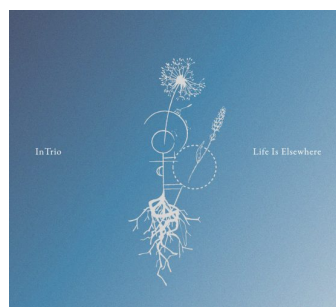
Bezetting:

Rámon Oliveras (artistiek leider, drums),
 Anna Hirsch (vocalen),
 Andreas Lareida (vocalen),
 Lucca Fries (piano), Mo Meyer (bas).

Luister hier naar het nummer 'Cocoro':

<https://www.youtube.com/watch?v=fpcg4qIsLck>

IN TRIO
Life Is Elsewhere
Sonna Records

In Trio is een jong trio van afgestudeerde musici van het Codarts conservatorium in Rotterdam. Sonna Records is een even jong label van vocalist Sanne Rambags, dat muziek uitbrengt die in haar sfeer past. In Trio verkent de muziek van verschillende culturen en heeft zijn eigen wortels in Taiwan, Litouwen en Finland. YinYin Su zingt hier en daar woordloos met de muziek mee, maar haar kracht zit vooral in haar forse pianospel. Zij kan heel meditatief spelen waarbij ze de piano toetsen voorzichtig beroert, maar in de snelle heftige stukken komt zij echt los. Hier is het haar krachtig spel dat haar kenmerkt. Golven van noten komen over je heen, gaan over in muzikale donder en sterven weg met de gestreken bas van Bielunskis. De Finse drummer Kantonen maakt daarbij veel gebruik van dynamiek, steunt het donderend geraas van de vleugel met heftige cymbalen, maar tikt net zo makkelijk subtiele accenten bij het afsterven van de donder. Met dit cd-debuut 'Life Is Elsewhere' geeft YingYing Su een fraai visitekaartje af als pianotalent en componist om rekening mee te houden.

Tom Beetz

Bezetting:

YingYing Su (piano/zang/composities),
 Donatas Bielunskis (contrabas),
 Roope Kantonen (drums).

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 374

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3JwcNER>

FERGUS MCCREADIE
Forest Floor
 Edition Records

Jazzpianisten en linkerhanden. Dat kunnen punten van zorg zijn. De volgelingen van Bud Powell en Bill Evans spelen gespatieerde, gesyncopeerde akkoorden waarbij het voor bassisten prettig bassen is. Je hebt echter ook pianisten - vaak semiprofs - die ondanks onmiskenbare muzikaliteit koppig alle bassen meespelen. Voorts zijn er stride-pianisten die hun medemusici in een soort keurslijf dwingen; bassist en drummer moeten braaf in de pas lopen. Zo'n bassende linkerhand geeft - in combinatie met de eigenlijke bassist - de muziek een loodzware en daverende onderkant. Pianisten leren gelukkig tegenwoordig op de conservatoria om lage grondtonen direct weg te laten zodra die al elders te horen zijn.

Wie het anders doet, heeft iets uit te leggen. Zo iemand is Fergus McCreadie. Een 24-jarige Schot die in het Verenigd Koninkrijk hoog wordt aangeslagen. Hij beschikt over een linkerhand waarbij die van de krachtigste boogiewoogiepianist in het niet valt. Wát een gedaver! De partijen voor de bassist zijn veelal noot voor noot uitgeschreven en 'dubbel' met zijn lage register.

En toch klópt dit. McCreadie laat zich beïnvloeden door zijn Schotse wortels. Onderdeel daarvan is de doedelzak, die zo'n lage 'drone' - één doorgaande noot - kan voortbrengen. Daarbij hoort dus een zware bas. We horen op 'Forest Floor' ook de inspiratie van Schotse vergezichten. De plechtige, zware akkoorden hoor je bijna galmen tussen de bergtoppen. Tussendoor zijn er plotseling veel parelende nootjes, als een waterval. Het trio speelt tevens enkele ballads waarin de bassist even zijn gang mag gaan. Ga er goed voor zitten en het resultaat wordt magisch, hypnotiserend.

Met tamelijk simpel gecomponeerd materiaal houdt het trio de aandacht vast. Toegeven: McCreadie's 'sidemen' moeten in de pas lopen. De bassist en de drummer versterken slechts wat de pianist al laat horen. Maar het trio is zó hecht en het concept zó overtuigend, dat de luisteraar zich gewonnen geeft. Deze muziek komt niet van 52nd Street maar van de Highlands. Daar maken ze óók muziek.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Fergus McCreadie (piano), David Bowden (bas), Stephen Henderson (drums). ----->

CÉCILE MCLORIN SALVANT
Ghost Song
 Nonesuch Records

Cécile McLorin Salvant (1989) is een Amerikaanse jazzzangeres. Haar vader is een Haïtiaanse dokter; haar Franse moeder is de oprichter en directeur van een Franstalige school in Miami, Céciles geboorteplaats. Salvant begon al jong met zingen en piano-spelen. Ze is klassiek geschoold. In 2010 won zij de eerste prijs in de Thelonious Monk International Jazz Competition. In 2016 en 2018 won zij een Grammy Award in de categorie Best Jazz Vocal Album.

Inmiddels is Salvants zesde cd verschenen, 'Ghost Song' getiteld. Op dit album onderzoekt Salvant in twaalf nummers - waarvan zeven eigen composities - de vele manieren waarop mensen kunnen worden achtervolgd door slepende herinneringen, niet-bewandelde wegen, echte en ingebeelde geesten. Behalve jazz horen we op de cd een bijzondere uitvoering van Kate Bush's klassieker 'Wuthering heights', maffe vaudeville-songs en Ierse traditionals. Maar Salvant is op haar best als ze jazz vertolkt.

Haar intense en suggestieve teksten verhalen van mensen die het hoofd moeten bieden aan geestelijke kwellingen en die hevig verlangen naar dierbaren die zijn heengegaan, maar de plaat ontardt gelukkig niet in een therapieessie. Hoewel Salvant volmondig toegeeft haar eigen raarheid te omarmen in de liedjes. 'Ghost Song' is daardoor een sterk persoonlijke uiting geworden met een scala aan vocalen, begeleid door een per song wisselende groep muzikanten. Muzikaal dik in orde. Qua zang van topkwaliteit.

Hans Invernizzi

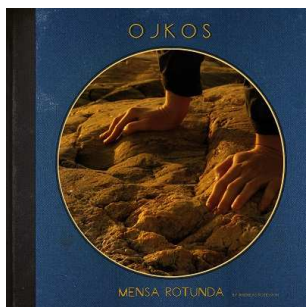
Bezetting:

Cécile McLorin Salvant (zang), wisselende bezetting per track.

Cécile McLorin Salvant in 'Wuthering heights':
<https://www.youtube.com/watch?v=vcSi-1XPuH0>

Bekijk hier het nummer 'Law Hill':
https://www.youtube.com/watch?v=sRtS36FM_nw

OJKOS & ANDREAS ROTEVATN**Mensa Rotunda****Odin**

Andreas Rotevatn is een Noorse trombonist die met 'Mensa Rotunda' zijn tweede cd aflevert met het Noorse orkest Ojkos. De composities zijn allemaal van Rotevatn en speciaal voor dit orkest geschreven. Qua bezetting lijkt dit orkest wel op een bigband, maar er zijn maar twee saxen (sopraan en bariton) met daarnaast een vibrafoon/marimba en dat levert toch een heel andere sound op. Bovendien heeft de dwarsfluit op de hele cd een vooraanstaande rol.

De muziek beschrijven van deze cd is nog niet zo eenvoudig, want het lijkt op van alles en nog wat, maar is toch steeds weer anders. Ja, soms is het een bigband, maar er wordt geen swing gespeeld, de achtsten blijven straight ('Lancelot' en 'Guni-ver'). Het is ook wel een brassband, maar niet van het feestsoort, daar zijn de stukken te complex voor ('Safari sundowner'). Ik moest ook vaak denken aan het Nederlands Blazers Ensemble dat met drums en bas ook wel eens wil gaan 'grooven' ('Drosa is real'). 'Sackbut qanon' is dan weer een stuk zonder bas en drums en gaat een beetje richting Stravinski, hoewel het daar weer te marsachtig voor is. En wie van doedelzakgeluiden houdt, komt aan zijn trekken in 'Fjordingen I', hoewel daar geen doedelzak in meespeelt.

Laat ik toch proberen een aantal bindende factoren te noemen: de meeste nummers 'grooven' (een beetje als een mars), weinig soli, stukken met en zonder ritme wisselen elkaar steeds af, elektronische geluiden zijn regelmatig te beluisteren, de composities zijn complex, afwisselend en aandacht trekkend, de muzikanten zijn goed.

Ik kan er op papier niet meer van maken. Ik raad de lezer aan de cd aan te schaffen en zelf te beluisteren, je hoort er vast nog veel meer in. Zeer de moeite waard! **Gijs Ornée**

Bezetting:

Henriette H. Eilertsen (fluit, altfluit), Camilla Hole (sopraansax), Tina Laegreid Olsen (baritonsax/basklarinet), Richard Köster (trompet), Tancred Heyerdahl Huso (trompet), Lyder Ovreas Roed (trompet), Magnus Murphy Joelson (trombone), Johannes Fosse Solvang (trombone), Andreas Rotevatn (trombone, FX), Arne Martin Nybo (gitaar), Mike McCormick (gitaar, laptop), Kristoffer Havik (Rhodes, synthesizer), Alexander Holholm (basgitaar), Knut Kvitte Nesheim (vibrafoon, marimba), Eivind Helgerod (drums). ----->

ALVIN QUEEN TRIO**Night Train To Copenhagen****Stunt Records**

De inmiddels 71-jarige drummer Alvin Queen zit al zestig jaar in het vak. Ja, op z'n elfde had hij z'n eerste, betaalde, gig toen hij in Mount Vernon mocht invallen in de band van saxofonist Jimmy Hill. Zijn vader moest mee, want als elfjarige mocht hij niet zonder begeleiding van een volwassene naar de club. In de decennia daarna volgde een schier oneindige lijst van jazzgrootheden met wie hij samenspeelde, maar het grote publiek kent hem vooral als de drummer van het Horace Silver Quintet en van het Oscar Peterson Trio. 'Night Train' is natuurlijk een beroemde plaat van Oscar Peterson (1963) net als 'We Get Requests' (1964) en vrijwel alle nummers op de cd 'Night Train To Copenhagen' van het Alvin Queen Trio komen van die twee platen. In eerste instantie krijg je dan ook het gevoel dat Queen met het 'Real Book' de studio in is gedoken. Nummers als 'Have you met miss Jones', 'Bags groove', 'Corcovado', 'The days of wine and roses' en 'C-jam blues' zijn nou niet direct wereldschokkend vernieuwend. Toch zijn ze de moeite van het beluisteren waard, want ze worden ontzettend goed gespeeld door de jonge Zweedse pianist Calle Brickman en de eveneens jonge Deense bassist Tobias Dall. Van de vijftien nummers zijn er drie een solo voor Brickman: 'Tranquility in the woods', 'Farewell song' en 'Some other time'. Dat eerste nummer verdient enige toelichting. Het gaat om de Deense traditional 'I skovens dybe stille ro'. Dat nummer heeft de Deense bassist Niels-Henning Orsted Pedersen ook al eens op de plaat gezet, met de melodielijne voor de bas. Het is een soort kinderliedje dat doet denken aan een langzame uitvoering van 'Oh Susanna' en het melancholieke arrangement dat Brickman er hier van gemaakt heeft, is werkelijk wonderschoon.

Met slechts twee up-tempo stukken ('Goodbye JD' en 'C-jam blues') is 'Night Train To Copenhagen' een heerlijk rustige, zeer swingende, mainstream-cd, waarop fantastisch gemusiceerd wordt. In 'C-jam blues' en 'Moten swing' mag Alvin Queen solerend laten horen dat hij niet meer zo soepel is als op z'n elfde, maar als begeleider voldoet hij nog steeds uitstekend.

Gijs Ornée**Bezetting:**

Alvin Queen (drums),
Calle Brickman (piano),
Tobias Dall (bas).

Luister hier naar 'Tranquility in the woods':

<https://bit.ly/3NfjmOl>

Luister en kijk hier naar OJKOS in 'Ridderrast':

<https://www.youtube.com/watch?v=MR9EeDzMwF>

LUCAS SANTANA 5TET

Ambivalence
Zennez Records

In minder dan een jaar tijd komt tenorsaxofonist Lucas Santana al met zijn tweede plaat, getiteld 'Ambivalence'. Lucas bruist van de energie. Voor dit project heeft hij alles in eigen hand genomen. Zo zijn niet alleen alle composities van hem, maar ook de hoesteksten en de zeer verzorgde, fraaie lay-out van het cd-hoesje dat in nauwe samenwerking met de kunstenaar Vinicius Vieira vorm kreeg. Voor de eersteklas opnamekwaliteit tekende de Wisseloord-studio en die kun je dat wel toevertrouwen. Lucas Santana was al in zijn geboorteland Brazilië succesvol en won op jonge leeftijd een scholarship voor het Conservatorium in Amsterdam. Dat heeft hem geen windeieren gelegd, want zijn ster stijgt gestaag.

De cd 'Ambivalence' is gevuld met melodieuze eigentijdse stukken, van hardbop tot ballads met soms een beetje easy-listening. De kracht van de composities van Lucas Santana komt het best uit de verf in de stukken met een wat lager tempo. Zijn Zuid-Amerikaanse wortels komen dan het meest tot hun recht. Het soepele nummer 'Luiz' heeft een melancholische ondertoon en een geweldige lyriek. Naast Lucas met een vette tenorpartij is er een glansrol voor bassist Tijs Klaassen, die schittert door eenvoud en een fraaie toon. Het wiegende nummer 'Regina' geeft gitarist Davor Stehlik de gelegenheid zijn instrument te laten zingen. In 'Faith' speelt Lucas Santana uniso met Stehlik, daarbij prettig gehinderd door slagwerker Tim Hennekes, die een beetje tegendraads in de harmonieuze soep roert. In de laatste drie nummers van 'Ambivalence' komt Suzan Veneman de gelederen versterken. Dat begint direct goed met een flinke portie lyriek in de ballad 'Those peaceful nights', waarbij Veneman excelleert in het lage register van haar trompet. Uptempo wordt het in 'Inquietude', een prettig klinkend hardbopstuk, waarbij de schurende solo van Suzan Veneman samen met het ritmische gestook van Hennekes voorkomt dat het nummer wel heel harmonieus wordt. De cd wordt afgesloten op Zuid-Amerikaanse wijze met een ultrakorte, maar uitbundige uitsmijter. Ik denk dat Lucas Santana en zijn 5tet met deze cd een uitstekend club- en festivalseizoen tegemoet gaat, want veel van hun muziek doet het uitstekend op zomerdagen met een pilsje in de zon. Ik kan niet wachten.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Lucas Santana (tenorsax), Tijs Klaassen (bas), Tim Hennekes (drums), Timothy Banchet (piano), Davor Stehlik (gitaar), Suzan Veneman (trompet).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=JopKsCYNAuc>

MICHAEL VAREKAMP & JERÔME HOL

More Elektra
Sound of Art Records

In Jazzflits 307 werd de dubbel-cd 'Elektra' van trompettist Michael Varekamp juichend besproken. Het project was gebaseerd op een nooit plaatsgevonden muzikale ontmoeting tussen trompettist Miles Davis en gitarist Jimi Hendrix. De energie spatte van deze cd's. Het is opzweepende muziek waarvan ik mij toen afvroeg of een echte ontmoeting tussen Davis en Hendrix beter was geweest. In elk geval waren het twee cd's zonder de geringste inzinking, met een onvermoeibare swing, en op vele momenten hallucinerend van schoonheid. Varekamp en medeleider-gitarist Jérôme Hol hebben dit hoogtepunt een vervolg gegeven met de nieuwe cd 'More Elektra'. Met bassist Manuel Hugas, die Harry Emmerly vervangt en verder met dezelfde bezetting. Opnieuw gingen deze mannen de studio in zonder muziek en zonder afspraken en ontstonden de composities ter plekke door gezamenlijke improvisatie. Het woord compositie is misschien zelfs onterecht want de negen nummers gaan ongemerkt in elkaar over door verandering van thema en sfeer. De energie die 'Elektra' zo kenmerkte wordt moeiteloos geëvenaard in 'More Elektra'. De vraag is of zo'n vervolg iets toevoegt aan hun eerdere meesterwerk. Die vraag kan volmondig bevestigd worden, en nog meer dan je zou verwachten. De sterke Davis-Hendrix sfeer, al was die bedacht en misschien wel ver van de realiteit, is min of meer losgelaten. Het lijkt of de groep daaraan minder waarde hecht en hij volgt meer en vrijer zijn eigen weg. De samples staan iets meer op de voorgrond, drummer Kooger heeft een nog belangrijker rol opgeëist waarbij Hol probleemloos zijn gierend bluesy licks kwijt kan. Burkens voegt meer dan eerder zachte melodieuze passages toe, de basgitaar geeft hoe dan ook een ander karakter aan de muziek en Varekamp is opnieuw op zijn best. 'More Elektra' is daardoor een meer dan geslaagd vervolg op de vier jaar eerder opgenomen dubbel-cd 'Elektra'.

Tom Beetz

Bezetting:

Michael Varekamp (trompet), Jérôme Hol (gitaar), Wiboud Burkens (keyboards, Hammond, samples), Erik Kooger (drums, samples), Manuel Hugas (basgitaar).

VARIA

Amersfoort Jazz 2022 in augustus

Het Amersfoort World Jazz Festival is dit jaar van 4 tot en met 14 augustus. Later dit voorjaar wordt het programma bekendgemaakt.

Leusden Jazz Club van start

In Leusden is 20 maart de Leusden Jazz Club van start gegaan. Eens per maand op zondagmiddag opent de club haar deuren in de Four Seasons. Zangeres Deborah J. Carter beet de spits af met een eerbetoon aan de zangeressen Ella Fitzgerald, Sarah Vaughn, Billie Holiday en Nina Simone. Later in het jaar zullen onder anderen pianist Rob Agerbeek, de zangers Paul van Kessel en Baer Traa, en met de kerst de formatie Licks & Brains optreden. Credo van de club is 'It don't mean a thing if it ain't got that swing'.

Meer info: www.leusdenjazz.nl

Charles Lloyd op het North Sea Jazz Festival 2018. (Foto: Joke Schot)

Discografieën

Paul Bley en Charles Lloyd

Pianist Paul Bley en saxofonist Charles Lloyd zijn twee favorieten van Jazzflits-lezer Henk Kluck. Van beide musici maakte hij een discografie. Die is kosteloos te verkrijgen bij hem. Belangstellenden kunnen een e-mail sturen naar henkkluck@ziggo.nl en ontvangen dan via WeTransfer een link om de discografie te downloaden. Kluck maakte ook een discografie van pianist Louis van Dijk. Die is te vinden op louisvandijk.nl. Een Chris Hinze-discografie is in de maak.

Maria Mendes. (Foto: Nathalie Hennis)

Metropole Orkest op vierde editie festival Generations

Zangeres Maria Mendes en het Metropole Orkest treden op tijdens de vierde editie van het Apeldoornse festival Generations. Het festival vindt 17 september op vijf podia in theater Orpheus plaats. Ook de formaties Coal Harbour en High Five zijn vastgelegd. Meer namen worden de komende maanden bekendgemaakt. Meer info: www.orpheus.nl/generations

JAZZ IN BEELD

De formatie Ton Petit + trad 19 maart op bij Hot House in Leiden. Marcel Schikhof was erbij en maakte deze foto van Mete Erker. Hij tekent ook voor de foto's op de volgende pagina.

TON PETIT +, 19 MAART 2022, HOT HOUSE, LEIDEN

JAZZ IN BEELD

Gitarist Anton Goudsmit. (Foto: Marcel Schikhof)

Trombonist Joost Buis. (Foto: Marcel Schikhof) Niet op de foto's: Sean Frasciani (bas) en Tim Hennekes (drums)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

JULIAN DASH/ERSKINE HAWKINS en nog wat extra's.....

Tenorsaxofonist Julian Dash is vooral bekend als lid van het orkest van Erskine Hawkins (1914-1993) en als groepslid bij trompettist Buck Clayton (1911-1991). Hij speelde samen met de saxofonisten Coleman Hawkins, Lester Young, Eddie Lockjaw Davis, pianist Jay McShann en zanger Jimmy Rushing. Dash was vanaf 1938 tot in de jaren vijftig op tenorsax de solist bij het Erskine Hawkins Orchestra. Zelf vond ik ongeveer 56 opnamedata van Julian Dash met Hawkins. Elders las ik dat het orkest wel 150 titels heeft opgenomen tussen 1938 en 1956.

Het Charleston Jazz Initiative beschikt over de St. Julian Bennett Dash Collection, minstens zestig foto's, veel handschriften en partituren uit zijn loopbaan. Verder foto's van platenhoezen, besprekingen in DownBeat, ook uit een Hot Club De France tijdschrift uit 1970. Overdag werkte Julian Dash als receptionist bij New York City Merrill Lynch Bank, blijkt uit een nieuwsbrief van 22 september 1969, 'We The People'. Ook drummer Tommy Benford (1905-1994) deed er administratief werk.

Vee-Jay Records van Vivian (Vee) Carter en James (Jay) Bracken werd opgericht in 1953, was even in 1963 het eerste Amerikaans platenlabel van The Beatles, maar ging wegens gebrek aan kapitaal failliet in 1966. Julian Dash nam in 1954 en 1955 enkele nummers op voor Vee-Jay. In de geschiedenis van Vee-Jay vond ik dat Dash in 1972 toerde in Europa. Ik wilde achterhalen met wie, waar en wanneer, maar niemand kon me helpen. Aangezien pianist Rein de Graaff met tientallen tenorsaxofonisten werkte - Dick Vennik, J.R. Montrose, Dexter Gordon, Johnny Griffin, Teddy Edwards, Al Cohn - ging ik bij Rein te rade. "Maar Dash was een swingfiguur, ik ben meer van de hardbop", aldus Rein. Het had gekund dat De Graaff met Dash toerde in 1972, Rein was dan dertig, want Dash was 'much appreciated in Europe as well'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Julian Dash. (Publiciteitsfoto)

Julian Dash werd op 9 april 1916 geboren in Charleston, South Carolina. Voluit is zijn naam St. Julian Bennett Dash. Hij was de oudste van zeven zonen: vader is Charles St. Julian Dash (1892-1952), moeder Ethel Capers (1895-1999). Zijn ouders waren eigenaar van de Dash Hall, 148 Smith Street in Charleston. Julian imiteerde de saxofonisten die daar optraden.

Hij volgt lagere studies in de Shaw School, dan naar het Avery Normal Institute. Daar haalt hij zijn diploma in **1934**. Van 1935 tot 1936 studeert Dash aan het Alabama State Teachers College in Montgomery, nu Alabama University. Tijdens zijn Avery-periode speelt hij met het Night Hawks Orchestra van saxofonist Lonnie Simmons (1914-1995), de Royal Crusaders en de Carolina Cotton Pickers, met muzikanten dikwijls voortkomend uit de Jenkins Orphanage Band. Dominee Daniel Joseph Jenkins (1867-1937) zorgde voor zwarte wees- en straatkinderen. Hij zorgde voor onderwijs, ze leerden muziek lezen en een instrument spelen. Ook trompettist William 'Cat' Anderson, trompettist Claddys 'Jabbo' Smith, gitarist Freddie Green, drummer Tommy Benford en songwriter Tom Delaney zijn Jenkins Alumni. In de jaren dertig toerden die schoolorkesten om geld in te zamelen voor hun school. Het waren goede fondsenwerfers. Ze waren een attractie op feesten van basketbal- en voetbalclubs.

In **1935** mag Dash bij Lonnie Simmons professioneel aan het werk.

In de periode 1934-1936 speelt Dash bij The Revellers en bij de Bama State Collegians at Alabama State Teachers College, Montgomery. Erskine Hawkins had die Collegians ook geleid.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Voor zijn studies is Dash in New York, hij studeert geneeskunde en wilde specialist balsemkunde worden. Maar de muziek sprak hem meer aan.

In 1936-1938 heeft Dash een eigen formatie in Monroe's Uptown House. In **1937** zong Billie Holiday hier drie maanden. Clark Monroe organiseerde jamsessies in concurrentie met Minton's Playhouse. Billie Holiday was een tijd getrouwd met zijn broer Jimmy Monroe, een druggebruiker door wie ze verslaafd geraakte aan heroïne. In december 1944 opende Clark de Spotlite.

In **1938** krijgt Dash als tenorsaxofonist de kans om bij het Erskine Hawkins Orchestra Paul Bascomb te vervangen. Dash neemt al deel aan Hawkins' opnamen van 'Weary blues' en 'King Porter Stomp' op 12 september 1938.

Hawkins' 'Weary blues':

<https://bit.ly/3Nf4wrn>

Vanaf 1930 speelde Chick Webb (1909-1939) als huisorkest in de Savoy Ballroom, 'the House of Happy Feet'. Hier lanceerde Webb in 1935 zangeres Ella Fitzgerald (1918-1996). Erskine Hawkins was al in New York sinds 1934, hij zou tien jaar lang Webb opvolgen als vaste attractie in de Savoy. De Savoy werd in 1926 geopend, het gebouw werd in 1958 afgebroken. Edgar Sampson componeerde 'Stompin' at the Savoy' en Chick Webb's Savoy Orchestra nam het op voor Columbia op 18 mei 1934.

Webb's 'Stompin' at the Savoy':

<https://bit.ly/3tBz5ja>

...vervolg in de rechterkolom

In **1939** componeert Dash met Erskine Hawkins en William Johnson 'Tuxedo junction', copyright 11 december 1939. Ergens in Birmingham, Alabama was op een kruispunt een kledingzaak waar feestvierders en muzikanten een tuxedo, een smoking, konden huren als ze ergens piekfijn uitgedost moesten verschijnen. Op zondag speelden in de Savoy meerdere orkesten afwisselend, zo ook op 24 december 1939, Hawkins en Glenn Miller. Op zaterdag 27 januari **1940** is Hawkins nog eens in de Savoy. Er is daarvan een 'Tuxedo junction'-'aircheck' voor NBC Blue Network. Van Hawkins krijgt Miller toestemming om 'Tuxedo junction' op te nemen, dat geschiedde op 5 februari 1940, in Studio 2 voor RCA Victor, in New York. Een formatie van zowat zeventien muzikanten, met onder anderen de saxofonisten Tex Beneke en Al Klink, opgelet, zonder Julian Dash. Afspraak was dat niemand anders binnen zes maanden dat nummer mocht opnemen. In die periode werd Glenn Miller voor zijn radioshows gesponsord door Chesterfield sigaretten. Tien jaar later op 1 augustus 1950 neemt Tito Puente datzelfde nummer op in precies dezelfde studio 2, ook voor Victor.

Glenn Millers 'Tuxedo junction' van 1940:

<https://www.youtube.com/watch?v=qZJ5ecPhQ08>

Op 27 februari 1940 is Hawkins, 'The Twentieth Century Gabriel', in de studio voor de opname van 'Dolomite', genoemd naar een stadje in Alabama (de titel wordt dikwijls verkeerd geciteerd als 'Dolimite').

Op 4 maart 1940: Hawkins met Dash nog eens in de Savoy Ballroom.

Hawkins scoort met het nummer 'After hours', met soloruimte voor Avery Parrish, opname 10 juni 1940. (Volgens Dud Bascomb was Parrish een goede jazzpianist, 'not a blues pianist'. Oordeel zelf maar: <https://bit.ly/3IJCOPL>. Parrish (1917-1959) kende een bewogen leven. Hij was een tijdje getrouwd met Velma Middleton (1917-1961). In augustus 1942 was hij betrokken bij een auto-ongeval waarbij Hawkins' trompettist Marcellus Green het leven liet. Na een verhuizing naar Californië krijgt hij in 1943 tijdens een bargevecht een stoel tegen het hoofd met verlamming tot gevolg. Op zijn 26ste was het afgelopen met zijn muzikale loopbaan.)

Doordat hij veel op de radio te horen is, wordt Erskine Hawkins veel gevraagd, 1940-1941 zijn zijn topjaren.

Down Beat afficheert 'The International Sweethearts of Rhythm' in 1944 als 'America's Number One All Female Orchestra'. Begin **1945** wordt hun saxofoniste Vi Burnside vervangen door Julian Dash voor de opname van 'Tuxedo junction' in een Jubilee Programma voor de AFRO (Armed Forces Radio Orchestra). Het staat op hun plaat 'Hot Licks - 1944-1946', track zeven, origineel op Rosetta Records RR 1312. (In 1980 startte Rosetta Reitz dit platenlabel. Ze was een feministe met inzet voor vrouwen in jazz en blues en werkte ook mee aan een film over de Sweethearts. In Leiden bestond een 'Reitzstraat - ter ere van Francis W. Reitz - 1844-1934 - Boerenleider'. In mei 2020 werd dat straatnaambord toegewijd aan 'Rosetta Reitz - 1924-2008 - schrijfster, historicus, eigenaar Rosetta Records'. Ik kon de lezers van Jazzflits dit verhaal niet onthouden)

The Sweethearts of Rhythm in 'Tuxedo junction':

https://www.youtube.com/watch?v=x9WJ7b_uc-U

...vervolg op de volgende pagina links

De Sweethearts toerden eind Tweede Wereldoorlog zes maanden in Frankrijk en Duitsland, Nürnberg, Dresden. Dit damesorkest was twaalf jaar actief tussen 1937 en 1949. Zangeres en bassiste Carline Ray (1925-2013) speelde vanaf 1946 gitaar bij de Sweethearts, later bij Erskine Hawkins, Mary Lou Williams, Sy Oliver. Zij trouwde in 1956 met orkestleider Luis Russell, muzikaal leider bij Louis Armstrong, zangeres Catherine Russell (°1956) is hun dochter.

1 mei **1946**: het orkest van Erskine Hawkins met Dash in de Blue Room van het Hotel Lincoln, NYC.

Dash componeerde ook. Onder meer 'Zig-Zag', 'So let it be' en 'Deacon dash'. Hij soleert op veel platen: 'Weary blues' (1938), een lange solo op 'No soap' (1939), 'Swingin' On Lenox Avenue' (1939), 'Dolomite' (1940), 'Bicycle bounce' (1942), 'Holiday for swing' (1945), 'Big fat Sam' (1947), 'Tuxedo junction' (1950), 'Nona' (1951) en 'Down home jump' (1952).

Julian Dash in 'Zig-Zag' (1954):
<https://bit.ly/3qBWgrx>

Op 12 december **1950** (of december 1946?) neemt het Julian Dash Orchestra voor Signature vier nummers op met pianist Billy Kyle, gitarist Art Ryerson (1913-2004). Volgens zijn dochter-fluitiste Ali Ryerson (°1952) is 1950 de juiste opnamedatum.

Verdere Dash'-opnamen: in 1950-1951 met altsaxofonist Bobby Smith (Apollo) en in september 1950 met vocalist Jimmie Mitchell (King).

Op 7 februari **1951** zijn Julian Dash, Haywood Henry, Freddy Jefferson, Everett Barksdale, Lee Stanfield en Sonny Payne in de studio voor vier nummers op 'Sittin' In With 594, onder meer 'Coolin' with Dash'. Op 4 februari 2012 spelen pianist Andreas Sobczyk, tenorsaxofonist Tom Müller, gitarist David Blenkhorn, bassist Dani Gugolz en drummer Peter Müller deze 'Coolin' with Dash' in Schlachthof, in het Duitse Straubing. Zijn dit de enige Europeanen die putten uit het Dash' repertoire?

Julian Dash in 'Coolin' with Dash':
<https://bit.ly/3uv2Gd8>

In **1952** sluit Dash zich aan bij ASCAP (American Society of Composers Authors and Publishers).

...vervolg in de rechterkolom

Orkestleider-trompettist Erskine Hawkins. (Publiciteitsfoto)

Vanaf **1953** reduceert Hawkins zijn orkest. Dash wordt nog af en toe uitgenodigd bij hem. Op 29 april 1953: Hawkins met Dash in het Apollo Theatre in NYC; op 17 september 1953 in Cincinnati.

Op 14 en 16 december 1953 is Dash op zijn best bij twee jamsessies van trompettist Buck Clayton, met lange nummers. 'The Huckle Buck' van twintig minuten, kenners telden wel 63 chorussen; het lanceren van de langspeelplaat liet dat toe.

In 1953 werd het Vee-Jay platenlabel gevormd in Chicago, op 13 augustus **1954** neemt Dash vier nummers op, waarvan 'Zig-Zag' en 'So Let It Be' uitgebracht werden op single Vee-Jay 117. Op 22 juni **1955** volgen 'Rhythm punch' en 'Zero' voor Vee-Jay 144.

Het duurt vijftien jaar, tot mei 1970, alvorens Dash nog eens opneemt voor eigen rekening, zijn zelfportret.

Intussen was Erskine Hawkins' orkest in **1956** gekrompen tot een combo met een nogal stabiele bezetting: Julian Dash, altsaxofonist Bobby Smith, trombonist Ted Donnelly, pianist Ace Harris, later Norman Lester, op bas Lee Stanfield, op drums Stanley Bailey, later Joe Booker.

Sommige muzikanten van Hawkins gingen in R&B-bands spelen, anderen in de bigband van saxofonist Reuben Phillips (1921-1974), het huisorkest van het New Yorkse Apollo Theater.

Trompettist Edgar Battle als woordvoerder voor jazzmusici: "I can only add that the jazz scene in modern America is practically dead!".

...vervolg op de volgende pagina links

In de jaren **zestig** is Dash saxofonist bij het trio van pianist Marlowe Morris (1915-1978), met een vaste stek in de Shalimar, Harlem. Een portret van Morris verscheen in Jazzflits 308 (3 december 2018).

Op 30 oktober **1967** spelen de Jimmy Rushing All Stars 'Who was it sang that song?', met volgens de auteurs Cook en Morton een ontembare vocalist Rushing, Buck Clayton (trompet), Dickie Wells (trombone), Dash (tenorsax), Sir Charles Thompson (piano), Gene Ramey (bas) en Jo Jones (drums) (Master Jazz Recordings MJR 8120).

In een brief van 30 juli **1969** wordt Dash uitgenodigd als Alumnus van het Talladega College in Alabama, gesticht door de America Missionary Association (die stichtte scholen voor hoger onderwijs voor zwarten). John McCray schreef het boek 'Charleston Jazz', verschenen in 2007, 128 pagina's. McCray bekommerde zich om de Alumni van Talladega College.

Een plaat van Dash uit 1970.

De New York Times van 19 januari **1970** brengt verslag uit over een concert van 18 januari 1970 in Uncle John's Straw Hat, 316 West 49th Street, New York: 'Nance's Trumpet Sparks Quintet - Ray Nance, trompettist en violist, twintig jaar bij Duke Ellington, bracht een enthousiast kwintet op de been voor de wekelijkse jazzjamboree in Uncle John's Straw Hat. In zijn groep Julian Dash, tenorist bij Erskine Hawkins in de jaren veertig; Nat Pierce, pianist in Woody Hermans band; Gene Ramey, bassist bij Jay McShann met wie Parker naar New York kwam en drummer George Foster, die zijn vak jarenlang uitoefende in de [...vervolg in de rechterkolom](#)

Savoy Ballroom. Julian Dash speelde minzaam, hoffelijk, Mr. Pierce uitbundig!'. Op de flyer staat het concert aangekondigd als 'Ray Nance and Rhythm Barons'.

In 1970-1971 leidt Dash een eigen kwartet. Op 9 mei **1970** speelt hij zijn zelfportret op 'A Portrait Of Julian Dash' met pianist Cliff Smalls, gitarist Jimmy Shirley, bassist Milt Hinton, drummer George Foster (MJR 8106).

Op 27 mei **1971** vond in NYC een 'Erskine Hawkins Reunion Party' plaats met overlevende alumni: Dash, Haywood Henry, Dud Bascomb, Reuben Phillips. Het resultaat is de plaat 'Live At Club Soul Sound', de laatste opnamen van Hawkins (Stang Records 1014).

Op 6 maart **1972** is Dash op zeven nummers prominent aanwezig naast saxofonist Buddy Tate bij de Jay McShann All Stars, 'Going to Kansas City', plaat opgenomen in National Recording Studios, New York.

In 1972 toerde Dash (misschien) in Europa. Maar zijn broer Roger E. Dash (°1927) deelde mij telefonisch vanuit Palm Desert, CA, Avery Graduate 1945 mee, dat hij er geen weet van heeft dat Julian ooit in Europa is geweest.

Dash stierf op 25 februari **1974** in het Columbia Presbyterian Medical Center in New York. Hij werd begraven op het Humane & Friendly Society Cemetery in Charleston.

In 1940 woonde Dash met zijn vrouw Delphine Cooper (uit Columbia, SC) in een appartement aan de 206 West 119th Street, NYC. In 1969 woonde hij aan 522 W. 157th St., Apt. 2-C, New York, New York 10032.

Zijn nichtje is Julie Dash (°1952), filmmaker van 'Daughters of the Dust'. Is haar vader Charles Edward Dash, een broer van Julian? Ja, ze heeft het mij zelf bevestigd: Julian was haar oom.

Op 2 juli 2004 vond in het Avery Research Center for African American History van het College van Charleston een memorial plaats onder het motto "From Avery to Erskine Hawkins: Remembering St. Julian Bennett Dash", het Quentin Baxter Jazz Ensemble zorgde voor de muziek. De familie Dash was vertegenwoordigd door drie broers van Julian: Roger, John Thompson en Ernest. Samen met Clifton Smalls werden herinneringen uit de oude doos bovengehaald, 'oral history'. Smalls was evenals Dash en Cat Anderson een Cottonpicker.

Op zoektocht naar muziek van Dash ...

In de muziekbibliotheek kan je nog wel wat vinden van Dash. Blue Sounds/Fresh Sound deelt mee dat volgende Blue Moon's nog zeer beperkt te koop zijn via hun website:

Blue Moon 1050, Julian Dash, 'The Complete Recordings, 1950-1953', twintig nummers;

Blue Moon 1052, Eddie Chamblee, Julian Dash, Joe Thomas, achttien nummers, zes nummers met Julian Dash, 13 augustus 1954 (VJ 117) en 22 juni 1955 (VJ 144); in Chicago opgenomen;

Blue Moon 3044, 'Buck Clayton Jam Session, Volume One', 14 en 16 december 1953;

Blue Moon 3045, 'Buck Clayton Jam Session, Volume Two', 16 december 1953 en 31 maart 1954.

In het verzameld werk van Erskine Hawkins in de Chronological Classics-reeks, gaande van 1936 tot 1951, is het zelfs moeilijk om Dash niet te vinden!

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 21 maart 2022

1 Jazzmeia Horn

Dear Love
(Empress Legacy)

2 Pete Malinverni

On The Town - Pete Malinverni Plays
Leonard Bernstein (Planet Arts)

3 Bill O'Connell

A Change Is Gonna Come
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS APRIL

Philip Catherine – hier tijdens Jazz Middelheim 2021 – komt met 'Two Pianos' naar het Tournai Jazz Festival. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OUT FEST LIMBURG

Diverse steden, Limburg

1 tot en met 9 april 2022

(<https://jazzoutfest.com/>)

Met onder anderen: Cory Wong, Conservatorium Maastricht Big Band met Ruud Breuls & Young Heroes, Binker and Moses, Jef Neve & Teus Nobel, Kiki Manders Invites, Giacomo Tabacco Trio, Ibrahim Maalouf, Richard Galliano, en Jazz Orchestra of the Concertgebouw & Sabrina Starke.

BIGBAND FESTIVAL GOOR

Centrum, Goor

18 april 2022

(<https://bigbandfestivalgoor.nl/>)

Met onder anderen: Get the Funk 2 (Tower of Power Tribute Band), Skyblasters (Soest), Night Cats Big Band (Eersel), Jazz Focus Big Band (Amsterdam), Big Bandits (Hengelo) en Big Bang (Hengelo).

TOURNAI JAZZ FESTIVAL

Centre culturel, Tournai

22 april tot en met 8 mei 2022

(<https://www.tournaijazz.be/>)

Met onder anderen: SLR5 - Sal La Rocca Quintet met Stephane Belmondo, Hooverphonic With Orchestra, An Pierlé Quartet, Hiromi, Toine Thys Overseas, Kyle Eastwood, Michel Herr Positive Tentet, Philip Catherine Quintet 'Two Pianos', Ibrahim Maalouf, Erik Truffaz, en Robin McKelle.